

«L'ascens a Segona A va ser la llavor del Girona que coneixem avui»

Albert Serra, exjugador de la UE Figueres, Girona FC i UE Olot

Albert Serra, abans que comencés el Girona-Rayó a Montilivi.

Serra, que es va retirar l'any 2014 a l'Olot, gaudeix com mai de l'espectacular temporada dels blanc-i-vermells. Ho fa des de la grada de Tribuna i reconeix que no ser a Sevilla el mes vinent és una «llàstima». El Mallorca, rival d'ahir dels de Míchel, va ser el botxí als quarts de final. «Era una gran oportunitat per al Girona, sens dubte. A mi em va saber molt de greu perquè, evidentment, soc del Girona i soc gironí. Volia que passés. Sempre vull el màxim per al Girona. Però, a part de voler-ho, aquest any veia la

possibilitat real de fer història a la Copa tal com s'està fent a la lliga. Anar segon té un mèrit i una complexitat increïbles. Crec que el Girona ha engendrat alguna cosa perquè això es pugui repetir en les properes temporades. Em faria molta il·lusió arribar a la final, encara que sigui com aficionat», comenta. L'exfutbolista és més conscient que ningú que «cal valorar d'on venim». «Fa deu o quinze anys, la gent era, segurament, del Barça i, puntualment, del Girona. Ara en canvi, té ganes de veure'l i anar a Montilivi. No només gent de Girona, sinó d'arreu de les comarques gironines. Tots se senten del Girona. Els sentiments han canviat. Va ser la pitjor xifra de la temporada, però que dilluns passat hi hagués més de 8.000 espectadors, plovent, entre setmana i contra el Rayó, diu molt del que ha aconseguit aquest equip», considera Serra, que és un «home de club». Excepte la temporada 2009/10 que va jugar al Llevant i va aconseguir l'ascens a Primera, Serra ha desenvolupat tota la seva carrera a la província i en català. Els seus equips han estat el Banyoles, Figueres, Girona -en dues etapes- i Olot. «Tampoc n'he tingut tants, però guardo molts records de tots. He tingut molta sort, amb dos ascensos amb el Girona, un amb el Llevant i un altre amb l'Olot. Ara bé, pujar a la LFP amb el Girona va ser... Em sento un privilegiat perquè és el club de la meua vida. Em va fer créixer professionalment i em sento una mica particip dels seus èxits. Soc un aficionat fidel. Tant de bo s'aconsegueixin els objectius», diu. És per això que Serra ha transmès aquest amor particular pel Girona als seus fills: «El meu pare em va ensenyar a ser del Girona i jo estic fent el mateix. És quelcom innat a la família. El meu fill té la samarreta del Girona, el vol veure i, si no pot acompanyar-me a Montilivi -no el va deixar anar-hi contra el Rayó per l'aiguat i es va «enfadar»-, el veu per la tele. Potser sí que ve una mica de sang... A mi em posa content i, se'm permet dir-ho, orgullós». Albert Serra és un cas rara avis en el futbol. No només perquè no s'ha hagut de moure de casa per dedicar-s'hi, sinó que, mentrestant, també va treure temps per anar a la Universitat i convertir-se en enginyer industrial. En l'actualitat, és el cap de planta d'una empresa. «Per viure del futbol, has d'anar a totes i el cap de setmana oblida't de la família. I si et fitxa un club de fora, què fas? Com a futbolista depens només de tu; en canvi com a entrenador, si els resultats no funcionen, et foten al carrer encara que treballis bé. Per això vaig estudiar. Agraïxo als meus pares haver-me donat aquests valors. No em vaig poder treure la carrera en sis anys, però el set-vuit la vaig tenir. Hi va haver algun any dur perquè cap professor tenia en compte que fos futbolista professional, sinó que era el meu problema», explica. No obstant això, el futbol no l'ha apartat del tot. A part de col·laborar al Banyoles, també juga amb els veterans del Girona.

Font del document:

<https://www.diaridegirona.cat/girona-fc/2024/03/04/l-ascens-segona-llavor-girona-98968789.html>